

Nr. 6.
7. maí.

Opið brjef

um að hans konunglega tign Haraldur, prins af Danmörku,
sje settur ríkisstóri.

Vjer Christian hinn Tíundi, af guðs náð Danmerkur konungur,
Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski,
Láenberg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Þarð Vjer höfum í hyggju að ferðast til útlanda setjum Vjer ríkisstjóra samkvæmt 1. gr. í lögum nr. 25, 11. febrúar 1871, um ríkisstjórn, þegar svo stendur á, að konungur er ekki orðinn fulltíða, eða er sjúkur eða fjærverandi, bróður Vorn elskulegan, hans konunglegu tign Harald Christián Frederik, og hefur hann ríkisstjórn á hendi í Voru nafni frá þessum degi, þangað til Vjer komum heim aftur.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amaliúborg, 7. maí 1914.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Zahle.

Nr. 7.
7. maí.

Reglugjörð

fyrir veðdeild Landsbankans í Reykjavík um útgáfu á 4. flokki
(Seríu) bankavaxtabrjefa samkvæmt lögum nr. 51,
10. nóvember 1913.

1 gr.

Tilgangur veðdeildarinnar er að veita lán um langt árabíl gegn veði í fasteignum og gegn tryggingu í eignum og tekjum hreppa, sýslna og bæjarfjelaga.

Fyrstu 4 árin eptir að veðdeildarflokkur þessi er settur á stofn veitist tillag til hans úr landssjóði 5000 kr. á ári.

2. gr.

Veðdeildin gefur út skuldaþrjef, sem hljóða á handhafa (bankavaxtabrjef), sem má nafnskrá í bókum hennar, og verða þau kölluð 4. flokkur (Sería) bankavaxtabrjefa hennar. Öll upphæð þeirra má ekki fara fram úr 5 miljónum króna. Upphæð banka- vaxtabrjefanna skal talin í gjaldgengum peningum, og skulu þrjefin samin eptir fyrir- mynd, er bankastjórnin ákveður. Ráðherra Íslands og bankastjórar Landsbankans rita undir þau. Í bankavaxtabrjefunum skal vera útdráttur úr reglugjörð þessari að minnsta kosti á íslensku og dönsku. Upphæðir þeirra skulu vera 5,000, 1,000, 500 og 100 kr. og skal hver flokkur hafa sjerstakt bókstafseinkenni, og hvert vaxtabrjef vera tölusett. Telja má upphæðir bankavaxtabrjefanna einnig í útlendri mynt samhliða krónumyntinni.

Ásamt bankavaxtabrjefunum skal afhenda stofna (talons) með vaxtamiðum til 20 ára Nr. 7. að minnsta kosti, og þegar hinn síðasti þeirra er fallinn í gjalddaga og innleystur, skal 7. maí. gefa út nýjan stofn með vaxtamiðum jafnframt og hinum eldra stofni er skilað aptur.

Aldrei má gefa meira út af bankavaxtabrjefum, en sem nemur fjárhæð þeirri, er veðdeildarflokkurinn á í veðskuldabrjefum.

3. gr.

Auk veðskuldabrjefa þeirra, sem veðdeildarflokkurinn fær frá lántakendum, skal trygging fyrir honum vera:

1. Varasjóður veðdeildarflokksins.
2. Sameiginleg (solidarísk) ábyrgð lántakenda, er nemi allt að 10 % (samanber 9. gr.).
3. Ábyrgð landssjóðs.

Ef taka þarf til trygginganna 1—3, skal gera það í þeirri röð, sem að ofan er greint.

4. gr.

Leggja skal í varasjóð tekjuafgang þann, sem kann að verða samkvæmt árlegum reikningsskilum veðdeildarflokksins.

5. gr.

Af bankavaxtabrjefunum skal á ári hverju svara í vöxtu $4\frac{1}{2}$ %, er greiðist tvisvar á ári, 2. janúar og 1. júlí, með helming upphæðar í hvort skipti, gegn afhendingu vaxtamiðans. Vaxtamiðar, sem fallnir eru í gjalddaga, skulu innleystir við Landsbankann í Reykjavík, og við þá banka erlendis, er bankastjórnin ákveður, og auglýsir með 3 mánaða fyrirvara í blaði því, sem flytur stjórnarvaldaauglýsingar, í Ríkistíðindunum í Kaupmannahöfn og öðrum ritum og blöðum, sem bankastjórnin ákveður. Sömuleiðis skulu vaxtamiðarnir gjaldgengir til lúkningar sköttum og öðrum gjöldum til landssjóðs, og skulu gjaldheimtumenn landssjóðs innleysa þá, ef þeir hafa fje fyrir hendi, er greiðast á í landssjóð.

6. gr.

Veðdeildarflokkurinn er undanþeginn öllum tekjuskatti, útsvari, stimpilgjaldi og öðrum sköttum. Svo á hann rjett til að fá ókeypis eigna- og veðbókarvottorð, til afnota fyrir sjálfan sig.

7. gr.

Fje veðdeildarflokksins má lána gegn veði í jarðeignum, erfðafestulöndum og húseignum með lóð í kaupstöðum og verzlunarstöðum, en gegn veði í húseignum því að eins, að þær sjeu váttryggðar í váttryggingarstofnun, er bankastjórnin tekur góða og gilda. Lánsupphæðin má ekki fara fram úr helmingi af virðingarverði fasteignarinnar.

Þegar veðdeildarflokkurinn tekur jarðir að veði, skal virða jarðarhúsin sjer og jörðina sjer í lagi. Öll önnur hús skal einnig virða sjerstaklega og þau váttryggð, ef verð þeirra á að koma til greina við lánveitingar gegn veði í eigninni.

Heimilt er Landsbankanum, á kostnað lántakanda, að annast váttryggingu á húsum utan Reykjavíkur, sem veðsett eru veðdeildarflokknum, að svo miklu leyti sem hús í sveitum eru eigi í innlendri brunaábyrgð, sem bankastjórnin tekur gilda.

Ef veitt eru bæjarlán, sýslulán eða sveitarlán gegn veði í eignum og tekjum þeirra, þarf samþykki Stjórnarráðs Íslands til lánveitingarinnar.

8. gr.

Eignir þær er veðdeildarflokkurinn tekur að veði, skulu tveir óvilhallir menn dómkvaddir eða tilnefndir af hlutaðeigandi lögreglustjóra, þeir er nauðsynlega þekkingu

Nr. 7. hafa á slíku, virða á kostnað lánþega. Þó getur stjórn Landsbankans, þegar henni eptir 7. maí. atvikum finnst ástæða til þess, sjálf nefnt til menn þá, er virða skulu. Ennfremur getur hún krafist þess, að hreppsnefnd, eða bæjarstjórn, er í hlut á segi álit sitt um virðinguna. Eignirnar skal meta til þess verðs, sem þær eptir bestu vitund virðingarmanna hafa í kaupum og sölum, og skal virða þær með kvöðum þeim, er á þeim hvíla, hvort heldur eru skattar eða afgjöld. Í virðingargjörðunum skal eignunum ítarlega og greinilega lýst. Sje það jarðeign, skal tilgreina dýrleika hennar, hve mörg kvígildi henni fylgi, upphæð afgjaldsins, hlunnindi hennar og kvaðir þær, er á henni kunna að hvíla. Ennfremur skal taka fram allt það, er lýtur að ásigkomulagi jarðarinnar í heild sinni, og ræktunar-ástandi hennar, hvernig viðhaldi bygginga á jörðinni sje varið og önnur sjerstök atvik, er hljóta að hafa áhrif á verðmæti jarðarinnar, svo sem hvort hún liggur undir skemmdum af vatnagangi, sjávangangi, skriðum, sandfoki o. fl. Þegar virtar eru húseignir, skal nákvæmlega lýsa hverri einstakri byggingu, tilgreina stærð hennar, hve mörg herbergi í henni eru, telja til allt múr- og naglfast, er henni fylgir, svo sem ofna, járneldstór o. fl., efni það, er byggingarnar eru byggðar úr, og að svo miklu leyti sem unnt er, gæði, þess og ennfremur aldur bygginganna og viðhald. Að lokum skal í virðingargjörðinni tekið fram, hve stór lóð sú sje, er húseigninni fylgir, og hvernig ásigkomulag hennar sje.

Hafi eignin gengið kaupum og sölum skal kaupverðs hennar getið.

Lántakandi skal að minnsta kosti á hverjum 5 ára fresti, meðan lánið stendur, sýna skirteini, sem bankastjórnin tekur gilt, fyrir því, að veðið hafi ekki rýrnað í verði, svo að veðdeildarflokknun geti verið nein hætta búin. Láti lántakandi farast fyrir að senda stjórn Landsbankans þetta skirteini, má hún láta skoðunargjörð af innanhjeraðs-mönnum fara fram á kostnað lántakanda.

9. gr.

Lántakendur skulu, auk þess að bera ábyrgð á sínum eigin skuldum, ábyrgjast sameiginlega (in solidum) skuldbindingar veðdeildarflokksins, þó eigi meira en 10 % af því, sem lán þeirra voru á síðasta gjalddaga, áður en taka þurfti til ábyrgðarinnar, en til hennar má taka hvenær sem varasjóður flokksins eigi nægir til að standast áfallið tap. Áður en gripið er til landssjóðsábyrgðarinnar skal jafna niður á alla lántakendur veðdeildarflokksins aukagjaldi til varasjóðs, svo sem þörf er á, allt að 10 %, til að bæta skaðann. Niðurjöfnun á aukagjaldi þessu skal vera í hlutfalli við upphæð lánanna. Eptir ákvörðun stjórnar Landsbankans má skipta greiðslu þessari niður á fleiri en eitt ár.

Verði þörf á að grípa til ábyrgðarinnar til að fullnægja skuldbindingum veðdeildarflokksins, skal endurborga það án vaxta þegar hagur flokksins leyfir það.

10. gr.

Eigi má lána nema gegn 1. veðrjetti. Lánsupphæðin út á einstaka fasteign má eigi hærri vera en 50 þúsund krónur, og minnsta lán, sem veðdeildarflokkurinn veitir, skal vera 300 krónur, og skulu lán jafnan standa á hundraði króna. Lánstíminn má vera allt að 40 árum sje veðið jarðeign, allt að 35 árum sje veðið vandað steinsteypuhús eða steinhús og allt að 25 árum sje veðið timburhús. Sje lánið bæjar-sýslu- eða sveitarlán, skal því lokið á eigi lengri tíma en 40 árum.

11. gr.

Lán þau, sem veðdeildarflokkurinn veitir, má hann greiða í bankavaxtabrjefum sínum eptir ákvæðisverði þeirra, en lánþegi hefir rjett til að krefjast, að bankastjórnin annist um að koma þeim í gjaldgenga peninga endurgjaldslaust, ef þess er kostur, en borga verður hann kostnað þann, sem af því leiðir og verðfall. Veðdeildarflokkurinn

hefur þó jafnan rjett til, að greiða lánin í peningum með þeirri upphæð, sem hann getur Nr. 7. fengið fyrir bankavaxtabrjefin, eða á von á að fyrir þau, að frádrægnum öllum beinum 7. maí. kostnaði. Semja má um sölu bankavaxtabrjefa flokksins fyrirfram í einu eða fleiru lagi, enda samþykki stjórnarráðið söluverðið.

12. gr.

Til þess að menn geti fengið lán úr veðdeildarflokknum verða þeir að fullnægja þeim skilmálum, er nú skal greina:

- a. Útvega virðingargjörð samkvæmt því, sem segir í 8. gr.
- b. Útvega vottorð hlutaðeigandi embættismanns samkvæmt afsals- og veðmálabókunum, um hvort nokkur veðskuld eða önnur eignarbönd hvíli á eigninni, og hver þau sjeu, svo það sjáist að þau sjeu eigi því til fyrirstöðu, að eignin geti orðið veðsett veðdeildinni með 1. veðrjetti.
- c. Útvega vottorð hlutaðeigandi embættismanns samkvæmt embættisbókum hans um, að hlutaðeigandi hafi þinglesna eignarheimild fyrir eigninni, eða sje það eigi unt, þá vottorð hans um, að eignin sje vitanleg eign hans.
- d. Sje að ræða um lán hrepps-sýslu-eða bæjarfjelagaskal leggja fram samþykki hlutaðeigandi stjórnarvalda til lántökunnar, og skýrslu um efnahag þeirra (fjárhagsreikning).
- e. Útskrift úr fundarbók lánbeiðanda, sem sýni, að löglega hafi verið samþykkt, að taka lánið og sje útskriftin staðfest af hlutaðeigandi yfirvaldi.
- f. Vottorð hlutaðeigandi yfirvalds um, hverjir sjeu í sveitarstjórn, sýslunefnd eða bæjarstjórn þeirri, er leitar lánsins.

13. gr.

Hver lántakandi skal greiða 1 % af lánsupphæðinni í varasjóð flokksins um leið og hann tekur lánið, og verði eigendaskipti að fasteign, sem veðsett er veðdeildarflokknum, skal kaupandi þegar um leið og kaupin gerast, tilkynna veðdeildinni eigendaskiptin og greiða í varasjóð 1 % af þeirri upphæð, sem þá hvílir á eigninni til veðdeildarflokksins.

Vanræki einhver að tilkynna veðdeildinni söluna, og að greiða gjaldið með næsta pósti eptir að salan fór fram, skal hann greiða tvöfalt gjald.

Bæði kaupandi og seljandi skulu bera sameiginlega ábyrgð á því, að gjald þetta sje skilvíslega greitt, og stendur hin selda eign einnig að veði með 1. veðrjetti fyrir þessu gjaldi. Undanþegnir þessu gjaldi eru þó lífserfingjar er fá fasteign í arf, ef þeir tilkynna eigendaskiptin samkvæmt þessari grein.

Heimilt er veðdeildinni við hver eigendaskipti, að heimta lánið borgað aptur að öllu eða nokkru leyti.

14. gr.

Vilji einhver sem keypt hefur veð taka að sjer skuld við veðdeildarflokkinn skal hann þegar í stað leita samþykkis bankastjórnar um það. Samþykki hún að hinn nýji eigandi taki lánið að sjer, skal hann innan 6 mánaða frá kaupdegi sanna eignarrjett sinn fyrir Landsbankastjórninni, og taka lánið að sjer.

15. gr.

Lánnum þeim, er veðdeildarflokkurinn veitir, má hann eigi segja upp, meðan lánþegi gegnir að öllu skyldum þeim, sem hann hefur undirgengist.

En þá er bankastjórninni heimilt, að telja eptirstöðvar láns komnar í gjalddaga undir eins án uppsagnar, ef eigi er fullnægt einhverju atriði lánsskilmálanna t. d.:

- a. Ef ákvæðisgjöld eru eigi greidd á rjettum gjalddaga.

- Nr. 7. b. Ef veðið gengur svo úr sjer, að það eigi er lengur svo tryggjandi sem vera skal.
7. maí. c. Ef skuldunautur heldur ekki váttrygðum húsum, sem að veði eru, eða vanrækir að senda veðdeildinni kvittun hlutaðeigandi váttryggingarfjelags fyrir iðgjaldinu í tæka tíð.
- d. Ef falla á veðið eptirstöðvar af sköttum eða gjöldum, er ganga fyrir kröfu veðdeildarinnar, eða gjald við sölu, samkvæmt 13. gr., er ekki greitt, eða nýr kaupandi vanrækir að taka að sjer lán.

16. gr.

Skuldunautar veðdeildarflokksins skulu 1.—14. október ár hvert greiða vexti, afborganir og tillög til stjórnarkostnaðar og varasjóðs í einu lagi með jafnri upphæð á hverjum gjalddaga. Sjerhvert lán, sem veitt er á öðrum tíma árs en nefndum gjalddaga, skal teljast veitt á næst undanförunum gjalddaga, en á næsta gjalddaga á eptir skulu vextir og gjald til stjórnarkostnaðar og varasjóðs þó aðeins takast frá 1. degi þess mánaðar, sem lánið er tekið í til næsta gjalddaga (1. oktbr.).

Tillag til stjórnarkostnaðar og varasjóðs er $\frac{1}{2}$ af hundraði á ári af upphæð lánsins, eins og hún er fyrir hvern gjalddaga, vextirnir eru $4\frac{1}{2}$ af hundraði á ári af höfuðstól þeim, sem í láni er á hverjum tíma.

17. gr.

Á hinum ákveðna gjalddaga má hver lántakandi án undangenginnar uppsagnar greiða aukaafborganir, sem þó standi á hundrað krónum, eða endurborga lánið að öllu leyti. Greiðslur þessar má hann lúka með bankavaxtabrjefum 4. veðdeildarflokks eptir ákvæðisverði þeirra. Lögmætar skulu greiðslur þessar teljast, sjeu þær komnar til veðdeildarinnar fyrir 15. október. Á öðrum tímum árs má og borga lán að fullu, ef bankastjórnin samþykkir, þó því að eins að það sje veðdeildinni að skaðlausu.

18. gr.

Sjerhver skuldunautur, sem eigi hefur innan 1. nóvember borgað árleg gjöld sín, er hann átti að lúka á næst undangengnum gjalddaga, skal í dráttarvöxtu af nefndum gjöldum greiða 1 af hundraði fyrir hvern mánuð frá 1. október til borgunardags, og skal þá sá mánuður, sem komið er fram í, teljast sem heill.

19. gr.

Afborgunum þeim og endurborgunum, er greiddar eru í peningum á hverjum gjalddaga, skal varið til að innleysa bankavaxtabrjef þau, er veðdeildarflokkurinn hefur gefið út, eptir hlutkesti, sem notarius publicus hefur umsjón með, og fram fer í viðurvist tveggja manna: annan kveður ráðherrann til þess, hinn bankastjórnin. Þá er hlutkesti hefur fram farið, skal auglýsa með 9 mánaða fyrirvara tölurnar á bankavaxtabrjefum þeim, er upp hafa komið til innlausnar, og á hverjum gjalddaga þau verði útborguð. Auglýsinguna skal birta þrisvar í blöðum þeim og ritum, er 5. gr. ræðir um. Veðdeildin má og á þann hátt og með þeim fyrirvara, er áður segir, innleysa bankavaxtabrjef flokksins í stærri stíl, en hjer segir.

20. gr.

Handhafar eða eigendur bankavaxtabrjefa þeirra, er innleysa skal, geta, gegn því að afhenda þau með vaxtamiðum þeim, er þeim fylgja, fengið útborgaðan höfuðstól þeirra á ákveðnum gjalddaga, og er eigi skylt að greiða neina vexti af höfuðstólnum upp frá því. Útborgun fer fram á þeim stöðum, sem nefndir eru í 5. gr.

21. gr.

Nr. 7.

Höfuðstóll og vaxtafje, sem komið er í gjalddaga til útborgunar, rennur 7. maí. í varasjóð veðdeildarflokksins, sje þess ekki vitjað innan 20 ára frá gjalddaga.

22. gr.

Nú glatast bankavaxtabrjef, sem nafnskráð er í bókum veðdeildarinnar, og getur þá bankastjórnin innkallað handhafa brjefsins með 12 mánaða fyrirvara með auglýsingu, er birt sje þrisvar sinnum samfleytt í blaði því á Íslandi, er flytur opinberar auglýsingar, og í Ríkistíðindunum í Kaupmannahöfn og öðrum ritum og blöðum, er bankastjórnin ákveður. Ef enginn gefur sig fram með brjefið í tæka tíð, getur bankastjórnin útgefið handa hinum skráða eiganda þess nýtt bankavaxtabrjef með sömu upphæð, sem það er glataðist, án þess nokkur annar, er bankavaxtabrjefið kann að hafa verið afsalað, geti þar fyrir búið kröfu á hendur veðdeildarflokknum.

Um ógilding annara glataðra bankavaxtabrjefa og vaxtamiða fer eptir almennum lögum.

23. gr.

Bankavaxtabrjef þau, er innleyst hafa verið með hlutkesti, eða hafa verið notuð til að borga eða afborga lán, má ekki framar setja í veltu, heldur skal ónýta þau undir eins ásamt vaxtamiðum og stofnum (talons) þeirra, á þann hátt, að þau með því verði ógild, og leggja þau til geymslu í fjárhirzlu veðdeildarinnar, og skal svo innan loka næsta reikningsárs brenna þau í viðurvist endurskoðenda ásamt vaxtamiðum þeim, er innleystir hafa verið það reikningsár.

24. gr.

Hljóti veðdeildarflokkurinn að taka að sjer veð, og hafi það eigi selst innan árs frá því hann tók það að sjer, skal á fyrsta árlega gjalddaga næst eptir draga inn og ónýta jafn mikla upphæð bankavaxtabrjefa þeirra er veðdeildarflokkurinn hefur gefið út. Heimilt er þó að jafna inndrætti þessum á 2 eða 3 ár. Síðan á varasjóðurinn eignina.

25. gr.

Þegar lán eru komin í gjalddaga (sbr. 15. gr.), hefur veðdeildin heimild til að láta selja veðið við opinbert uppboð án undanfarandi dóms, sáttar eða fjárnáms, samkvæmt ákvæðum í tilskipun um fjárforráð ómyndugra 18. febrúar 1847, 10. gr., eða láta leggja það veðdeildarflokknum út til eignar, ef þörf er á.

Veðdeildin þarf ekki að láta neinn vera fyrir sína hönd við uppboðið, og skal þar ekki taka mótmæli skuldunauts til greina, nema þau sjeu auðsjáanlega á rökum byggð, og eigi er heldur hægt að stöðva eða ónýta uppboðið með neinskonar dómsskoti.

Veðdeildin hefur aptur á móti ábyrgð á því, að skuldin sje rjett, og komin í gjalddaga, og skuldunaut er frjálst að höfða mál til endurgjalds á öllu því, er hann hefur skaðast á uppboðinu og öllum málskostnaði að skaðlausu. Veðdeildin getur löglega samið svo um við skuldunauta sína, að uppboð á veðsettum fasteignum megi fram fara á skrifstofu uppboðshaldara.

26. gr.

Fje ómyndugra manna, og opinberra stofnana og sjóða, þar á meðal viðlaga-sjóðs, má verja til að kaupa bankavaxtabrjef veðdeildarflokksins, en þó eigi hærra verði en ákvæðisverð þeirra er, eða sjeu bankavaxtabrjefin verðlögð í erlendum kauphöllum, þá eigi hærra verði, en síðasta verðlag á þeim þar, er menn vita um í Reykjavík.

Nr. 7.

27. gr.

7. maí.

Veðdeildarfloknum skal stjórnað af stjórn Landsbankans. Ákvæði þau sem sett eru í lögum nr. 14, 18. sept. 1885 um stofnun landsbanka, 28. og 30. gr., lögum nr. 2, 12. janúar 1900 um breyting á þeim lögum 3. gr. 1. málsgrein, og lögum nr. 12, 9. júlí 1909, um breyting á sömu lögum, skulu einnig gilda um veðdeildarflokkinn, stjórn hans, endurskoðendur og reikningsskil.

Fyrir bókfærslu, reikningshald og til annars nauðsynlegs kostnaðar, má greiða allt að 5,000 kr. á ári og til endurskoðenda má verja 300 krónum til hvers á ári.

28. gr.

Endurskoðunarmenn Landsbankans skulu hafa vakandi auga á, að veðdeildinni sje stjórnað samkvæmt ákvæðum þeim, sem sett eru fyrir henni og skulu þeir því einkum gefa gaum að því, sem hjer segir: þeir skulu hafa gætur á, að aldrei sjeu í veltu bankavaxtabrjef, er nemi stærri upphæð samtals en heimilað er með 2. og 19. gr.; þeim ber að yfirfara skjöl hvers láns, sem veitt er, til þess að sjá um, að haldin sjeu ákvæði þau, er sett eru fyrir útláni; þeir skulu hafa stöðugt eptirlit með því, að bankavaxtabrjef þau, er ræðir um í 23. gr., sjeu þannig ónýtt, að ekki sje frammar hægt að setja bankavaxtabrjefið eða vaxtamiða þess í veltu; þeir skulu að lokum að minnsta kosti einu sinni á ári sannreyna, að heimaþje veðdeildarinnar og veðskuldabrjef m. m. sjeu fyrir hendi.

29. gr.

Sjerstakan reikning skal halda yfir 4. flokk bankavaxtabrjefanna, enda sje þeim til tryggingar sjerstakur varasjóður, og skulu í hann renna tekjur veðdeildarflokksins.

30. gr.

Veðdeildin tekur að sjer að gefa út bankavaxtabrjef 4. flokks 1. júlí 1914.

31. gr.

Ákvæði þessarar reglugjörðar snerta að engu leyti reglugjörðir þær fyrir veðdeild Landsbankans, sem staðfestar voru 15. júní 1900, 21. apríl 1903, 5. júlí 1905, 1. apríl 1906 og 20. október 1909, nje heldur bankavaxtabrjef þau, sem gefin eru út samkvæmt þeim.

Stjórn Landsbankans í Reykjavík, 7. maí 1914.

Björn Kristjánsson.

Björn Sigurðsson.

Jón Gunnarsson,
settur.

Vilhj. Briem.

Framanrituð reglugjörð staðfestist hjermeð.

Í stjórnarráði Íslands, 7. Maí 1914.

H. Hafstein.

Jón Hermannsson.